

Jest nepochopitelně, proč soudy tak zatvrzele ve svých rozhodnutích hledají důvody mluvící contra zajištění, když — jak poukázáno — nejen slova, nýbrž i duch zákona takový důraz na ně kladou. Otázka tato jest tak eminentně důležitá, že se kdy těžko vyskytne ve vyrovnacím řízení druhá jí závažnější. Nejsmutnějším úkazem jest, že právě proti smyslu zákona postiženy jsou ty nároky, kterým má podle zákona náležeti »p ř e d n o s t«. Kdo nejde s duchem zákona, jde proti němu.

P R A K T I C K É P Ř Í P A D Y

Poraněný, který byl u okr. nem. pojišťovny pojištěn, může se domáhati náhrady výloh za léčení soukromým lékařem, musí však prokázati, že bylo třeba obrátiti se na takového lékaře.

První stolice žalobě vyhověla, druhá ji částečně zamítla. Nejvyšší soud podanému dovolání nevyhověl.

Důvody: Základem žaloby jest okolnost, že žalovaný poškodil žalobkyni na těle hrubou nedbalostí, pro kterou byl pravoplatným rozsudkem trest. soudu vinným uznán přestupkem proti bezpečnosti těla podle § 335 tr. zák. Důsledkem tohoto byla žalobkyně oprávněna zrušiti služební poměr ihned a bez výpovědi (§ 29 č. 2 čel. ř.). Jsou proto dovolatelovy vývody, že žalobkyně mohla dáti výpověď teprve 15. listopadu a odejít od něho až 1. prosince 1928, bez významu. Právě pro to zavinění na tělesném poškození žalobkyně jest žalovaný povinen podle § 1325 obč. zák. zaplatiti jí útraty léčení, nahraditi promeškaný výdělek a dáti jí přiměřené bolestné. Pokud jde o náklady léčení soukromým lékařem a výdaje za léky, nesdílí soud dovolací názoru soudu odvolacího, že by žalovaný měl povinnost dokázati, že nebylo potřebí, že žalobkyně se dala léčiti jiným lékařem nežli lékařem okr. nem. pojišťovny. Soud dovolací jest toho názoru, že naopak žalobkyni tíží důkazní břímě, že bylo zapotřebí, aby se obrátila na lékaře soukromého. Avšak potřeba tato vyplývá při nesporném rázu poranění, t. j. popáleninách I. a II. stupně, již z poranění samého. Proto nepochybil odvolací soud, když přiznal žalobkyni náhradu výloh soukromého lékaře a výloh na léky. Jest nerozhodno, že následky poranění projevily se až ve službě žalobkyně v kavárně »Boston«, kterou nastoupila 19. listopadu 1928. Odvolací soud správně uznal, že náhrada ušlého výdělku jí přísluší podle požitků, které měla v této službě. Náhradu mzdy za dobu od 10. prosince 1928 do 16. ledna 1929 nemůže žalobkyně sice žádati podle § 1325 obč. zák., poněvadž podle tohoto ustanovení má jen nárok na ušlý výdělek po

dobu neschopnosti k výdělků, způsobené zraněním, avšak má nárok na náhradu další škody zraněním způsobené, když zranění bylo způsobeno ze zlého úmyslu nebo z hrubé neopatrnosti. Takováto další škoda jest škoda, kterou žalobkyně utrpěla tím, že následkem zranění ztratila své služební místo, na kterém by, nebýti zranění, byla zůstala a že, ač se stala k výdělků nezpůsobilou již 10. prosince 1928, nemohla jiného místa jinde nalézt až 16. ledna 1929. Za tuto škodu ručí žalobce podle § 1325 obč. zák., poněvadž jeho jednání bylo hrubě nedbalé, což plyne z toho, že byl odsouzen pro přestupek podle § 335 tr. zák. Bolestné přisouzené odvolacím soudem jest přiměřeno velikosti poranění a jeho následkům.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 22. ledna 1932 R II 858/30. K. Jelínek.

Je-li zjištěno, že šofér, pozorující, že poškozený se obrátil a učinil jako opilý dva kroky do jízdní dráhy, nezmírnil rychlost tak, aby mohl včas zastavit, nelze říci, že způsobenou škodu zavinil toliko poškozený sám.

První stolice uznala, že žalobní nárok jest oprávněný jen jednou třetinou. Odv. soud toto rozhodnutí potvrdil, nejv. soud uznal však žalobní nárok jen jednou pětinou.

Důvody: Že žalovaný R., spatřiv žalobce, zmírnil rychlost na 30 km, předpokládal již první soud. Tomuto předpokladu nevytýkali dovolatelé rozpor se spisy, nemohou tedy tuto vadu vytýkati odvolacímu soudu, když vychází ze stejného předpokladu. Mínění odvolacího soudu, že žalovanému R. kázala prostá opatrnost, aby nestrlh volant do prava, není skutkovým předpokladem, nýbrž úsudkem, jemuž nelze odporovati dovolacím důvodem v § 503 čís. 3 c. ř. s.

Po stránce právní marně se snaží dovolání dovoditi, že počínání žalovaného šoféra odpovídalo jak platným jízdním předpisům, tak i dané situaci. Jest zjištěno, že žalovaný pozoroval, když byl od žalobce asi 100 kroků vzdálen, jak tento znenadání se obrátil a učinil jako opilý 2 kroky do jízdní dráhy. Právem odv. soud z toho zjištění dovozuje, že žalovaný šofér z toho musel usouditi, že má co činiti s chodcem nejistým, který mu může každou chvíli zabočiti do jízdní dráhy a proto jest jeho zavinění spatřovati v tom, že nezmírnil svou rychlost tak, aby byl pánem svého vozidla a mohl včas potřeby kdykoliv zastavit.

Nepodařilo se tedy žalovaným prokázati, že při řádných a věcných opatřnostech ve vedení jízdního silostroje a zacházení s ním škodná událost nemohla býti odvrácena, nebo že byla způsobena výhradním zaviněním poškozeného žalobce.

Není proto ani v tomto směru dovolání, opírající se o § 503 c. ř. s., důvodným. Naproti tomu však právem vytýká napadenému